

Predmet C-901/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

10. prosinca 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

29. studenoga 2019.

Tužitelji i žalitelji:

CF

DN

Tuženik i druga stranka u žalbenom postupku:

Savezna Republika Njemačka

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

BADEN-WÜRTTEMBERG

Rješenje

u upravnim predmetima

CF

- Tužitelj -
- Žalitelj -

[*omissis*]

protiv

Savezne Republike Njemačke,
koju zastupa Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (savezni ministar unutarnjih poslova, graditeljstva i domovine),

kojeg zastupa Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (voditelj Saveznog ureda za migraciju i izbjeglice),
[omissis]

- Tuženik -
- Druga stranka u žalbenom postupku -

radi odobravanja supsidijarne zaštite i utvrđivanja nacionalne zabrane udaljavanja

[omissis]

i

DN

- Tužitelj -
- Žalitelj -

[omissis] [orig. str. 2.]

protiv

Savezne Republike Njemačke,
koju zastupa Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (savezni ministar unutarnjih poslova, graditeljstva i domovine),
kojeg zastupa Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (voditelj Saveznog ureda za migraciju i izbjeglice),
[omissis]

- Tuženik -
- Druga stranka u žalbenom postupku -

[omissis]

radi odobravanja supsidijarne zaštite i utvrđivanja nacionalne zabrane udaljavanja

11. vijeće Verwaltungsgerichtshofa Baden-Württemberg (Visoki zemaljski upravni sud u Baden-Württemberu, Njemačka) [omissis]

29. studenoga 2019.

odlučilo je:

Postupci se prekidaju.

Na temelju članka 267. UFEU-a Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

1. Protivi li se članku 15. točki (c) i članku 2. točki (f) Direktive 2011/95/EU tumačenje i primjena odredbe nacionalnog prava kojom se predviđa da ozbiljna i individualna prijetnja životu ili tjelesnoj cjelovitosti zbog općeg nasilja u situacijama oružanog sukoba (u smislu da postoji opasnost da civil zbog same svoje prisutnosti u zahvaćenom području doista bude izložen takvoj prijetnji) u onim slučajevima u kojima ta osoba nije konkretno pogođena zbog elemenata svojstvenih njezinoj osobnoj situaciji može postojati samo ako je već utvrđen minimalan broj civilnih žrtava (mrtvi i ozlijeđeni) koje se oplakuje?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: je li procjena hoće li se ostvariti prijetnja u tom smislu utemeljena na sveobuhvatnom razmatranju svih okolnosti pojedinačnog slučaja? Ako je odgovor na to pitanje niječan: koji još zahtjevi prava Unije postoje u pogledu te procjene? **[orig. str. 3.]**

Obrazloženje

I.

1. Zahtjev za prethodnu odluku upućuje se u okviru dvaju postupaka u kojima tužitelji traže odobravanje supsidijarne zaštite. Odnosi se na tumačenje članka 15. točke (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni status izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite (SL 2011., L 337., str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19. svezak 13., str. 248.) (u daljnjem tekstu: Direktiva o kvalifikaciji) s obzirom na članak 4. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) i članak 3. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljnjem tekstu: EKLJP).
2. Odredbe nacionalnog prava koje su relevantne u ovom slučaju jesu odredbe Asylgesetza (Zakon o azilu, u daljnjem tekstu: AsylG) u verziji objavljenoj 2. rujna 2008. (BGBl. I str. 1798.), koji je zadnji put izmijenjen člankom 45. Fachkräfteeinwanderungsgesetza (Zakon o useljavanju stručne radne snage) od 15. kolovoza 2019. (BGBl. I str. 1307.) (AsylG). Člankom 4. stavcima 1. i 3. AsylG-a („Supsidijarna zaštita”) kojim se prenose članak 2. točka (f) i članak 15. Direktive o kvalifikaciji određuje se:
 - (1) Strani državljanin je osoba koja uživa status supsidijarne zaštite ako postoje opravdani razlozi za to da joj u državi podrijetla prijeti ozbiljna nepravda. Ozbiljnom se nepravdom smatraju:
 1. smrtna kazna ili smaknuće,

2. mučenje ili nečovječno ili ponižavajuće postupanje ili kažnjavanje; ili
 3. ozbiljna i individualna prijetnja životu ili tjelesnoj cjelovitosti zbog općeg nasilja u situacijama međunarodnog ili unutarnjeg oružanog sukoba.
- (2) [...]
- (3) Članci 3.c do 3.e primjenjuju se na odgovarajući način. Progon, zaštita od progona ili opravdani strah od progona zamjenjuju se opasnošću od ozbiljne nepravde, zaštitom od ozbiljne nepravde ili stvarnom opasnošću od ozbiljne nepravde, a izbjeglički status zamjenjuje se supsidijarnom zaštitom. **[orig. str. 4.]**
3. Člankom 3.e AsylG-a („Zaštita unutar države”) kojim se prenosi članak 8. Direktive o kvalifikaciji određuje se:
 - (1) Status izbjeglice ne odobrava se stranom državljaninu ako
 1. u nekom dijelu njegove zemlje podrijetla ne postoje osnovani razlozi za strah od proganjanja ili taj strani državljanin ima pristup zaštiti od proganjanja u skladu s člankom 3.d; i
 2. može sigurno i zakonito putovati i imati pristup do tog dijela zemlje te je razumno očekivati da može ostati tamo.
 - (2) Prilikom ocjene pitanja ispunjava li dio zemlje podrijetla uvjete utvrđene u stavku 1., uzimaju se u obzir opće okolnosti u tom dijelu zemlje podrijetla i osobne okolnosti stranog državljanina u skladu s člankom 4. Direktive 2011/95/EU u trenutku donošenja odluke o zahtjevu. S tim ciljem treba osigurati da se od odgovarajućih izvora, kao što su visoki povjerenik za izbjeglice Ujedinjenih naroda i Europski potporni ured za azil, dobivaju točne i najnovije informacije.

II.

4. Tužitelji su afganistanski državljani i potječu iz provincije Nangarhar. Njihove zahtjeve za azil podnesene u Saveznoj Republici Njemačkoj odbio je Savezni ured za migracije i izbjeglice. Tužbe pred Verwaltungsgerichtom u Karlsruheu (Upravni sud u Karlsruheu, Njemačka) i Verwaltungsgerichtom u Freiburgu (Upravni sud u Freiburgu, Njemačka) nisu prihvaćene. Sudsko vijeće djelomično je prihvatilo žalbe koje su tužitelji podnijeli. U žalbenom postupku tužitelji traže i odobravanje supsidijarne zaštite u skladu s člankom 4. AsylG-a. Podredno također zahtijevaju utvrđivanje zabrane udaljavanja koje se temelji na nacionalnom pravu te je podređeno u odnosu na procjenu međunarodne zaštite [*omissis*] [Dopuštenost žalbenog postupka]

III.

5. Postupci se prekidaju radi upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku Sudu [**orig. str. 5.**] Europske unije u skladu s člankom 267. UFEU-a. Sudsko vijeće zahtijeva dodatno pojašnjenje kriterija prava Unije za odobravanje supsidijarne zaštite u slučajevima općeg nasilja nad civilnim stanovništvom tijekom sukoba. Postoje dvojbe u pogledu tumačenja članka 15. točke (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive o kvalifikaciji koje se odnose na uvjete pod kojima postoji ozbiljna i individualna prijetnja u smislu tih odredbi. Sud se dosad nije izjasnio o tom pitanju (1.). Dosadašnja sudska praksa drugih sudova nije ujednačena. Dok se u nekim slučajevima provodi sveobuhvatna ocjena na temelju svih okolnosti pojedinačnog slučaja, drugi se pristupi prvenstveno temelje na broju civilnih žrtava (2.). Odgovori Suda relevantni su za rješavanje glavnog postupka. O njima ovisi uspjeh žalbi. U slučaju da ozbiljna i individualna prijetnja u bitnome ovisi o broju civilnih žrtava, žalbe bi trebalo odbiti kad je riječ o glavnim zahtjevima koji se odnose na supsidijarnu zaštitu. Međutim, na temelju sveobuhvatne ocjene drugih okolnosti koje bi mogle izazvati opasnost, trenutni stupanj opasnosti u provinciji Nangarhar toliko je visok da bi tužitelji koji nemaju pristup zaštiti unutar zemlje bili ozbiljno ugroženi samo zbog svoje prisutnosti (3.).
- 1.
6. Pitanja upućena Sudu odnose se na kriterije prava Unije u skladu s kojima se utvrđuje postoji li ozbiljna i individualna prijetnja u smislu članka 15. točke (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive o kvalifikaciji. Na njih se ne može jasno odgovoriti na temelju prethodne sudske prakse. Točno je da je Sud Europske unije već odlučio da se iznimno može smatrati da postoji ozbiljna i individualna prijetnja kao posljedica općeg nasilja u situacijama oružanog sukoba u smislu članka 15. točke (c) Direktive o kvalifikaciji ako dotična osoba nije konkretno pogođena zbog elemenata svojstvenih njezinoj osobnoj situaciji, kada opće nasilje koje karakterizira sukob dosegne toliko visok stupanj da postoje opravdani razlozi za pretpostavku da je ta osoba zbog same svoje prisutnosti na predmetnom području doista u opasnosti da bude izložena takvoj prijetnji (presuda Suda od 17. veljače 2009., Elgafaji – C-465/07). Međutim, Sud se nije očitovao o kriterijima na temelju kojih se utvrđuje postoji li takva opasnost. Točno je da su za utvrđivanje i ocjenu činjenica [**orig. str. 6.**] nadležni nacionalni sudovi. Međutim, na pravu Unije je da utvrdi točno značenje elementa koji treba upotpuniti i ocijeniti s obzirom na te kriterije. Isto se odnosi na intenzitet i opseg činjeničnih utvrđenja koja su za to potrebna (u pogledu članka 4. Povelje vidjeti presudu Suda od 15. listopada 2019., Dorobantu – C-128/18 –, t. 50. i sljedeće (osobito t. 55.) i točka 58. i sljedeće (osobito t. 61. i 63.).
7. Iz članka 15. točke (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive o kvalifikaciji ne može se jasno zaključiti u kojim okolnostima za civila koji nije konkretno ugrožen oružanim sukobom zapravo postoji opasnost da bude izložen ozbiljnoj i individualnoj prijetnji zbog same svoje prisutnosti u zoni sukoba. S jedne strane, stupanj opasnosti koji je prema sudskoj praksi Suda potreban upućuje na to da treba očekivati da je u prošlosti već bila riječ o velikom broju žrtava, što bi odgovaralo karakterizaciji takvih okolnosti kao „izvanredne okolnosti”, odnosno

kao okolnosti „iznimne prirode” (vidjeti presudu Suda od 17. veljače 2009., Elgafaji – C-465/07 –, t. 37. i sljedeća). S druge strane, tekst i svrha odredbe govore u prilog tome da se brojevima žrtava ne treba pripisivati uloga isključivosti, nego da ih, kumulativno, treba smatrati jednim od čimbenika koji su temelj sveobuhvatne ocjene situacije. Dosad pretrpljene žrtve već sa samog pojmovnog aspekta nisu nužan preduvjet za prijetnju, nego samo pokazatelj za utvrđivanje odgovarajućih činjenica. Osim toga, preventivni karakter supsidijarne zaštite bio bi narušen ako bi bilo potrebno najprije čekati da zaista nastupe najteže patnje prije nego što se pruži zaštita drugim civilima, osobito onima koje su izbjegle štetu samo prisilnim raseljavanjem. Naprotiv, to ide u prilog sveobuhvatnoj ocjeni izvanredne opasnosti sukoba za civilno stanovništvo na temelju svih relevantnih kriterija.

8. U tom se pogledu u obzir moraju uzeti i sustavni aspekti. Članak 15. točku (c) Direktive o kvalifikaciji, kao odredbu prava Unije, valja tumačiti autonomno. Unatoč tome, Sud Europske unije treba utvrditi je li tumačenje te odredbe koje treba provesti, u skladu s člankom 3. EKLJP-a, uključujući sudsku praksu Europskog suda za ljudska prava koja je donesena u tom pogledu (presuda Suda od 17. veljače 2009., Elgafaji – C-465/07 –, t. 28. i 44., u kojima se upućuje na ESLJP, [orig. str. 7.] Presuda od 17. srpnja 2008., NA protiv Ujedinjene Kraljevine – 25904/07 –, t. 115. – 117.; u pogledu članka 4. Povelje, vidjeti i presudu Suda od 15. listopada 2019., Dorobantu – C-128/18 –, t. 56. i sljedeća). Europski sud za ljudska prava pak smatra da se člankom 3. EKLJP-a i člankom 15. točkom (c) Direktive o kvalifikaciji osigurava slična zaštita. Konkretno, u iznimnim okolnostima situacije u kojoj je civil izložen opasnosti zbog same svoje prisutnosti u zahvaćenom području, mogu se ispuniti zahtjevi obiju odredbi (presuda ESLJP-a od 28. lipnja 2011., Sufi i Elmi protiv Ujedinjene Kraljevine – 8319/07 i 11449/07 –, t. 226.). Međutim, ako u slučaju autonomnog tumačenja članka 15. točke (c) Direktive o kvalifikaciji treba obratiti pozornost na to da to tumačenje bude u skladu sa sudskom praksom Europskog suda za ljudska prava, to ide u prilog tomu da se u pogledu supsidijarne zaštite ne određuju stroži uvjeti osobi koja traži zaštitu od onih koji se primjenjuju na temelju članka 3. EKLJP-a. Tomu u prilog ide i činjenica da sekundarno pravo Unije treba tumačiti u skladu s temeljnim pravima, ali da članak 4. Povelje u skladu s člankom 52. stavkom 3. Povelje ima isto značenje i opseg primjene kao i članak 3. EKLJP-a (presuda Suda od 19. ožujka 2019., Jawo – C-163/17 –, t. 78. i 91.).
9. U skladu s člankom 3. EKLJP-a, za ocjenu pitanja bi li osoba koja traži zaštitu bila izložena stvarnoj opasnosti (*real risk*) kada bi se vratila, prema sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava okolnosti pojedinačnog slučaja treba ocijeniti u cijelosti (*cumulatively*) (presuda ESLJP-a od 23. kolovoza 2016., J.K. i dr. protiv Švedske – 59166/12 –, t. 95.). Konkretno, u ovom je kontekstu Europski sud za ljudska prava intenzitet sukoba i stvarnu opasnost koja iz tog sukoba proizlazi za civila u pogledu toga da će zbog općeg nasilja biti izložen neprihvatljivom postupanju zbog same svoje prisutnosti, procijenio na temelju sveobuhvatne ocjene različitih kriterija, čiji odabir ne smatra konačnim, nego prikladnim za slučaj o kojem se odlučuje, a to su metode i taktike ratovanja i njihovo širenje,

lokalno širenje borbi i, naposljetku, broj mrtvih, ozlijeđenih i raseljenih osoba (presuda ESLJP-a od 28. siječnja 2009., Sufi i Elmi protiv Ujedinjene Kraljevine – 8319/07 i 11449/07 –, t. 241. i sljedeće). **[orig. str. 8.]**

2.

10. Međutim, pretpostavka ozbiljne i individualne prijetnje u skladu sa sudskom praksom najviših njemačkih sudova koja se odnosi na članak 4. stavak 1. prvu i drugu rečenicu točke 3. AsylG-a, kojim se prenosi članak 15. točka (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive o kvalifikaciji, u pogledu osoba koje nisu konkretno pogođene zbog elemenata svojstvenih njihovoj osobnoj situaciji zahtijeva kvantitativno utvrđivanje rizika od smrti i ozljede, izraženo omjerom žrtava u odnosu na ukupni broj stanovnika na predmetnom području. S jedne strane, takvo se kvantitativno utvrđivanje smatra nužnom formalnom pretpostavkom bez koje bi ukupna procjena pojedinačne prijetnje za dotične osobe bila pogrešna: „Samo je na temelju kvantitativnog utvrđivanja [...] moguća ukupna procjena [...]” (Savezni upravni sud *[omissis]*). S druge strane, pretpostavka individualne prijetnje znači da utvrđeni broj žrtava doseže određenu minimalnu vrijednost. Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud) nije utvrdio tu minimalnu vrijednost. Međutim, odlučio je da vjerojatnost ozljede ili ubojstva od „približno 0,12 % ili približno 1:800 godišnje” (presuda Bundesverwaltungsgerichta (Savezni upravni sud) od 17. studenoga 2011. – 10 C 13.10. –, juris t. 7.) očigledno ne dostiže minimalnu vrijednost. U slučaju takvog broja žrtava, prema sudskoj praksi Bundesverwaltungsgerichta (Savezni upravni sud) nisu potrebne daljnje istrage u pogledu raširenosti opasnosti jer se utvrđenim brojem žrtava dokazuje samo rizik od neposredne nepravde koja je „u tolikoj mjeri nepovezana s pragom bitne vjerojatnosti da odsustvo (*scil.*: neuzimanje u obzir drugih okolnosti) ne može utjecati na ishod” (presuda Bundesverwaltungsgerichta (Savezni upravni sud) od 17. studenoga 2011. -10 C 13.10. –, juris t. 23.). Stajališta koja služe procjenjivanju iz te su perspektive samo „korektivna razmatranja” (Berlit, ZAR 2017., 110. (118.)).
11. Na temelju tih zahtjeva najviših sudova, u sudskoj praksi visokih sudova smatra se da u slučaju rizika od 1:800 „čak ni ukupna procjena ne može ništa promijeniti u pogledu nepostojanja uvjeta iz članka 4. stavka 1. druge rečenice točke 3.” *[omissis]*. Stoga zahtjev u pogledu kvantitativnog minimalnog praga karakterizira primjenu članka 15. točke (c) u vezi s člankom 2. točkom (f) Direktive o kvalifikaciji u njemačkom pravnom poretku (na primjer, odluka Sächsisches Oberverwaltungsgerichta *[omissis]* **[orig. str. 9.]** *[omissis]*). [Dokazi na temelju kojih su donesene odluke njemačkih visokih upravnih sudova]
12. Sudska praksa u drugim europskim državama vrlo je nedosljedna jer se primjenjuju različiti kriteriji i činjenice se ocjenjuju na različit način. Austrijski Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud, Austrija) svoju analizu rizika temelji na cjelovitoj procjeni mogućih opasnosti, a pritom se vodi sudskom praksom Europskog suda za ljudska prava *[omissis]*. [Dokazi na temelju kojih su donesene odluke] Čini se da sudovi u Ujedinjenoj Kraljevini pridaju veliku važnost

kvantitativnim istragama. Neovisno o mogućoj relevantnosti kvalitativnih kriterija, čini se da je broj žrtava od presudnog značaja [*omissis*]. [Dokazi na temelju kojih su donesene odluke] Kvantitativna razmatranja također imaju bitnu ulogu u odlučivanju francuskog suda Cour Nationale du Droit d'Asile (Nacionalni sud za pravo azila, Francuska), ali ih taj sud dakako tumači suprotno od prethodno navedenih sudova [*omissis*]. [Dokazi na temelju kojih su donesene odluke] Belgijski Conseil du Contentieux des Etrangers (Vijeće za sporove u vezi sa strancima, Belgija) osim broja žrtava i raseljenih osoba ocjenjuje i razne druge kriterije, među ostalim, vrstu, količinu i opseg borbi, prirodu sukoba i njegove učinke na civilno stanovništvo [*omissis*]. [Dokaz na temelju kojeg je donesena odluka] Švicarsku ne obvezuje Direktiva o kvalifikaciji, ali joj ipak pruža zaštitu u slučaju konkretne opasnosti u situacijama poput rata, građanskog rata i općeg nasilja. Švicarski Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud, Švicarska) oprezan je u svojoj procjeni u pogledu brojki u čiju [**orig. str. 10.**] pouzdanost i dokazivost sumnja (vidjeti u tom pogledu i odluku njemačkog Bundesverfassungsgerichta (Savezni ustavni sud, Njemačka) od 25. travnja 2018. – 2 BvR 2435/17 [*omissis*], a temelji se i na nizu drugih čimbenika [*omissis*]. [Dokaz na temelju kojeg je donesena odluka] Naposljetku, UNHCR primjenjuje vrlo općenit pristup u skladu s kojim valja uzeti u obzir i neizravne i dugoročne posljedice sukoba, kao i opću zaštitu ljudskih prava (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30. kolovoza 2018., str. 104.). U znanstvenoj se literaturi također zagovaraju pristupi u skladu s kojima ocjenu treba temeljiti na širokoj osnovi [*omissis*].

3.

13. Tužitelji su civili iz provincije Nangarhar. Na temelju saslušanja tužitelja koja je provelo sudsko vijeće u okviru usmenih rasprava održanih 28. studenoga 2019. utvrđeno je, također uzimajući u obzir njihove pojedinačne argumente, da im ne treba odmah dodijeliti supsidijarnu zaštitu u skladu s člankom 4. stavkom 1. drugom rečenicom točkama 1. ili 2. AsylG-a (članak 15. točke (a) ili (b) Direktive o kvalifikaciji). Nadalje, sudsko vijeće se nije uvjerilo u to da su tužitelji zbog svojih osobnih okolnosti konkretno pogođeni općim nasiljem koje prevladava u provinciji u smislu sudske prakse Suda koja se odnosi na članak 15. točku (c) Direktive o kvalifikaciji (vidjeti presudu Suda od 17. veljače 2009., Elgafaji – C-465/07 –, t. 39.).
14. Međutim, u skladu s činjeničnim utvrđenjima sudskog vijeća u pogledu opće sigurnosne situacije u Afganistanu u vrijeme donošenja predmetne odluke (članak 4. stavak 3. točka (a) Direktive o kvalifikaciji), tužitelji bi u slučaju povratka u provinciju Nangarhar doista bili u opasnosti da zbog same svoje prisutnosti budu izloženi ozbiljnoj i individualnoj prijetnji zbog općeg nasilja vezanog za sukob. Međutim, to znači da ta pretpostavka nije isključena kvantitativno utvrđenim opsegom civilnih žrtava koje su do tada pretrpljene, nego da se ona temelji na sveobuhvatnoj ocjeni svih relevantnih kriterija. To među ostalim obuhvaća neselektivne posljedice sukoba, broj, nepredvidivost i

zemljopisno širenje tih djela te značajan broj raseljenih osoba [**orig. str. 11.**] i civilnih žrtava koji iz toga proizlazi. Ta se utvrđenja mogu sažeti kako slijedi:

15. Sukob u Afganistanu vodi se između sigurnosnih vladinih snaga i protuvladinih nedržavnih aktera. Snage s obje strane vrlo su fragmentirane i u različitoj ih mjeri karakterizira korupcija, unutrašnje borbe za vlast, nedostatak discipline i kriminal. Iznimno su isprepletene s civilnim stanovništvom. To se prije svega odnosi na talibane i takozvanu „Islamsku državu u provinciji Khorasan” (ISKP), koji jednim dijelom regrutiraju strane borce, a drugim dijelom muškarce iz lokalnog stanovništva. U sukob su s obje strane uključene i druge militantne skupine koje potječu iz tog područja i kojima zapovijedaju plemenski vođe, lokalni ratni vođe ili zločinci. Stoga su borci i civilno stanovništvo u velikoj mjeri izmiješani.
16. Veliki dijelovi provincije Nangarhar nisu pod učinkovitom kontrolom nijedne sukobljene strane. Konkretno, ni afganistanska vlada ni talibani nisu u stanju osigurati stabilnost. U navedenoj provinciji nisu samo talibani utjecajni. Ona je uporište i ISKP-a, a osim toga je tamo aktivno nekoliko drugih terorističkih skupina. Stoga u Nangarharu državne oružane snage usmjeravaju svoje operacije protiv pobunjenika, kako u okviru kopnenih operacija, tako i u okviru zračnih napada. U oba slučaja pogođena su skloništa civilnog stanovništva kao i civilni objekti jer se pobunjenici koriste tim mjestima. Državne snage stoga uzrokuju značajan dio civilnih žrtava. Međutim, posebno se talibani, među kojima postoje dodatni unutarnji sukobi, i ISKP međusobno sukobljavaju i u Nangarharu. Snage državne sigurnosti nisu u mogućnosti zaštititi civilno stanovništvo.
17. Međutim, sigurnosna situacija u Nangarharu vrlo je nestabilna i zato što se za tu provinciju bore i pobunjenici. Ona graniči s bivšim plemenskim područjima u Pakistanu (danas *Federally Administered Tribal Areas*). Preko otvorene granice borci s obje strane mogu se povući na drugu stranu, a na taj se način opskrbljuju militantne skupine. Položaj uz granicu omogućava krijumčarenje robe iz Pakistana i u Pakistan. Nadalje, u toj provinciji postoje veliki nasadi [**orig. str. 12.**] maka. Nangarhar je četvrta po veličini regija za proizvodnju opijuma u Afganistanu, s rekordnim količinama proizvedenog opijuma 2017. i 2018. Proizvodnja opijuma jedan je od glavnih izvora zarade nevladinim skupinama u Nangarharu koje se i zbog toga bore za regiju.
18. Pobunjenici nanose veliku štetu civilima. ISKP svjesno širi teror među civilnim stanovništvom, primjerice napadima na škole, bolnice, dobrotvorne ustanove ili vjerske institucije. Međutim, talibani također uzrokuju civilne žrtve. Točno je da su najavili da žele poštediti civilno stanovništvo. Međutim, način na koji ratuju neizbježno dovodi do neselektivnog nasilja. To se odnosi na sve pobunjenike. Ulaze u domove i koriste se civilnim objektima u vlastite svrhe pa se stoga tamo i vode borbe. Državni ciljevi koje napadaju često se nalaze u gradskim središtima. Njihove metode ratovanja uzrokuju neselektivnu štetu koja, primjerice, nastaje aktiviranjem bombi na prometnim mjestima, prepadima na javne objekte ili općenito nerazlikovanjem između boraca i civila u napadima.

19. Takva priroda sukoba i takve metode ratovanja doveli su u Nangarharu do neprihvatljivih posljedica za civilno stanovništvo koje traju do danas. U 2018. tamo je svaki tjedan u prosjeku bilo 12,6 incidenata povezanih s pobunjenicima. Zabilježena je i visoka razina nasilja u 2019. Ne jenjava intenzitet operacija oružanih snaga, napada, borbi između pobunjenika i zločina povezanih sa sukobom koji za posljedicu imaju civilne žrtve. Slijedi samo nekoliko primjera: stradavanja civila u zračnim napadima oružanih snaga i u samoubilačkim napadima pobunjenika (Hisarak i Jalalabad, ožujak), tisuće raseljenih zbog žestokih borbi između talibana i ISKP-a (Šerzad i Kogiani, travanj), slučajno usmrćivanje šesteročlane obitelji koje su počinile afganistanske snage (Šerzad, svibanj), mnoge žrtve u samoubilačkom napadu na proslavi svadbe (Pačir-o Agam, srpanj), deseci civilnih žrtava zbog niza eksplozija na dan neovisnosti Afganistana (u cijelom Nangarharu, kolovoz), civilne smrti zbog automobilskih bombi i bombaša samoubojica (Jalalabad i Mohmand Dara, rujan), oko 70 žrtava zbog pogreške prilikom napada bespilotnom letjelicom američke vojske (Kogiani, rujan), u listopadu je nekoliko bombi eksplodiralo diljem pokrajine, uključujući napad na džamiju u Haska **[orig. str. 13.]** Mini s više od 120 civilnih žrtava. Tijekom 24 od 30 dana u rujnu 2019. američka vojska provodila je vojne udare u provinciji, pri čemu je izvodila između jednog i 26 vojnih udara dnevno (prosječno više od šest napada dnevno).
20. Nangarhar ima između 1,6 i 1,8 milijuna stanovnika, a 2018. tamo je bilo između 1517 i 1815 civilnih žrtava (mrtvi i ozlijeđeni). To odgovara broju od 0,08 do 0,11 % stanovništva ili omjeru od 1:1190 do 1:880. Međutim, zastrašujuće je i velik broj interno raseljenih osoba. Trećinu stanovništva Nangarhara čine raseljene osobe i povratnici. Iz Nangarhara je 2018. raseljeno više od 12 000 osoba, dok je više od 11 000 osoba raseljeno u Nangarhar. Broj osoba koje žive u improviziranim naseljima je velik, kao i troškovi osnovnih životnih potreba civilnog stanovništva. Medicinska skrb, sigurnost opskrbe hranom i higijenski standardi nisu prikladni. Očekuje se da će se broj raseljenih osoba tijekom 2019. naglo povećati, uglavnom zbog borbe između pobunjenika i pokušaja snaga državne sigurnosti da prognaju pobunjenike iz dijelova Nangarhara. Primjerice, u ožujku 2019. u borbama u Kunaru i Nangarharu raseljena je 21 000 osoba, uključujući više od polovice stanovništva pogođenog okruga. U svibnju je zbog teških borbi između pobunjenika, kojima su se kasnije pridružile državne snage, raseljeno više od 56 000 osoba u Šerzadu i Kogianiju. Početkom kolovoza 2019. u cijelom je Nangarharu raseljeno više od 4000 osoba. Tim je raseljavanjima samo u 2019. do sada pogođeno više od 81 000 osoba, odnosno oko 5 % stanovništva Nangarhara.
21. Tužiteljima nije dostupna zaštita unutar zemlje (članak 3.e AsylG-a, članak 8. Direktive o kvalifikaciji). U skladu s činjeničnim utvrđenjima sudskog vijeća, gradovi Kabul, Herat i Mazar-e Šarif u načelu se smatraju mjestima na kojima se doista može pružiti zaštita unutar zemlje, usprkos velikim teškoćama za dijelove civilnog stanovništva i nesigurnoj sigurnosnoj situaciji. Odrasli muškarci sposobni za rad koji nemaju obvezu uzdržavanja sposobni su osigurati svoj egzistencijalni minimum čak i u slučaju da ne postoji obiteljska ili društvena mreža. Međutim, u

pravilu nije razumno očekivati da će se tamo naseliti ranjive osobe [*omissis*] **[orig. str. 14.]** [*omissis*]. [Dokazi na temelju kojih su donesene odluke njemačkih sudova i sudova drugih europskih država]

22. Tužitelj u [prvom] postupku [*omissis*] jest udovac i u slučaju povratka u Afganistan jedini bi bio odgovoran za svoje dijete koje je rođeno 2015. Ostali članovi njegove obitelji žive isključivo u Nangarharu, a on nema mrežu poznanika u Kabulu, Heratu ili Mazar-e Šarifu. Morao bi samostalno brinuti o djetetu i s obzirom na okolnosti koje prevladavaju u Afganistanu ne bi bio u mogućnosti uzdržavati sebe i svoje dijete. Egzistencijalni minimum ne bi bio zajamčen.
23. Tužitelj u [drugom] postupku [*omissis*] oženjen je i ima petero djece. Niti je u dovoljnoj mjeri sigurno da bi sedmeročlana obitelj mogla pronaći prikladan smještaj u ta tri grada niti bi tužitelj, koji je cijeli svoj život pod bitnim utjecajem svojega oca koji nema obrazovanje i koji općenito ne ostavlja dojam osobe spremne na samostalan život, s dovoljnom sigurnošću mogao bez podrške članova svoje obitelji za koje je vezan uzdržavati svoju djecu, svoju suprugu i sebe. Egzistencijalni minimum također ne bi bio zajamčen.

IV.

24. [*omissis*]

[*omissis*]

[informacije o postupku; potpisi]